

своето болшинство отказа да даде доверието си. На Фердинанда трябваше, обаче, не едно правителство, което се ползува с народното доверие, защото такова едно правителство би следвало една политика, отговаряща на народните интереси, а такова, чрез което да може да проведе своята политика, която, след неуспеха му чрез Балканския съюз да постигне своите блянове, бе насочена към най-тясно сближение с Централните империи, които след разтурянето на Балканския съюз търсеха удобен момент да нанесат един съкрушителен удар на Сърбия, преди още последната да е успяла да организира земите, които бе придобила по силата на Букурещкия договор и да се засили във военно отношение. Ето защо Фердинанд потърси сближение с Австрия. Това сближение фактически бе настъпило с разтурянето на Балканския съюз и обявяването на Междусъюзническата война, а така също с повикването в България на власт на австро-филските и германофилските партии на „патриотическата концентрация“. За да оформи и засили това сближение, Фердинанд отиде през 1913 г. във Виена, гдето след интимни разговори с Франц Йосифа получи пълно опрощение за греховете, които бе извършил спрямо Централните империи.

За тази нова, или по-скоро стара, но реставрирана своя политика на тясно сближение с Австро-унгарската монархия Фердинанд бе намерил своите министри. Нему трябваше сега и една послушна камара, която да облече всичките по-нататъшни негови авантюристически и противонародни дела във външната форма на легалността. Избраната, обаче, след Букурещкия мир през 1913 г. камара отказа своето доверие на назначеното от него правителство. И Фердинанд, който, след като страхът му от едно народно отмъщение бе преминал, се